

Ve spárech mokřin a šedavých blat,
v odrazu jezer tak ledově čirých,
holé ční kmeny do smutečných řad,
zašedlé tváře mrtvých i živých.
Tesklivá píseň vody co se dere,
skrz srdce hor do dále se táhnoucích.
Ledové kapky tu padají z nebe,
přetěžký pohled do slz věčně kanoucích.

Země slz - zčernalá duše ve smutném objetí.
Země slz - utichlo srdce pod tíhou žalu.
Země slz - v peřejích černých, poslední vzepětí.
Země slz - pod vodní hladinou, strnulých svalů.

Bezelstné oči v hlubině mizí,
uvadá slunce, usíná den.
Oči tak vzdálené, pohled tak ryzí.
Nezazněl výkřik a nezazní sten.
Konec je počátek, věčný kruh bytí,
cestuje duše do vesmírných sfér.
Příliš již tížily okovy žití,
marné jsou slzy černé jak tér.